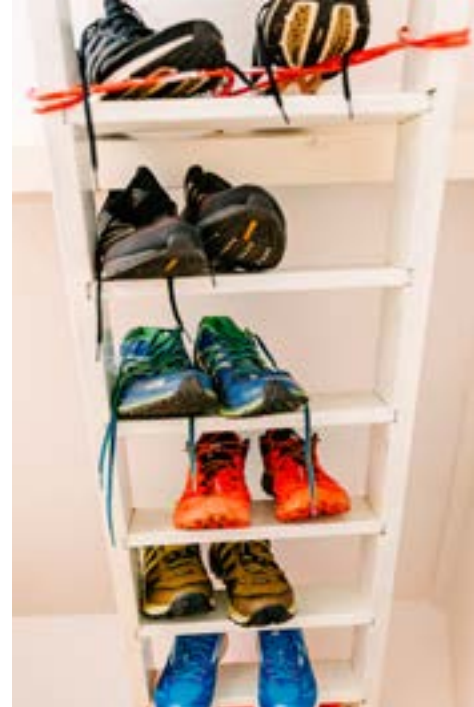

JOSÉ VICENTE REQUENA MAATS (47)

is een even kleurrijke persoonlijkheid als zijn achternaam doet vermoeden. Jarenlang avonturierde, reisde en sportte hij erop los, tot hij door de dood van zijn jonge broer tot bezinning werd gedwongen. Tijdens de Amsterdam Marathon zal José Vicente geld inzamelen voor KWF Kankerbestrijding.

'Toen ik zeven was, heb ik leren trailrunnen, op mijn sandaaltjes'

→ 'Mijn vader kwam in 1963 als gastarbeider naar Nederland, rechtstreeks uit Carcelèn; een bergdorp in de Spaanse provincie Castilla la Mancha, waar hij ter wereld kwam in een huis dat tegen een bergwand leek aangegroeid. Hij arriveerde per trein en gehuld in een wollen colbertjasje trad hij de Hollandse winterkou tegemoet. In Zwolle vond hij werk als verfspuiter bij Stork Dieselmotoren. Een discotheek heette in die dagen nog een dancing en daar ging mijn vader

graag dansen, meestal in het gezelschap van andere jonge, Spaanse en Italiaanse gastarbeiders. Er liep daar een mooie Hollandse meid rond en al gauw werd er een weddenschap afgesloten: mijn vader kon een kratje bier winnen als hij haar zou versieren. Hij kreeg het zowaar voor elkaar, omdat ze vond dat hij zo leuk lachte, en zo hebben mijn ouders elkaar ontmoet. In 1965 zijn ze getrouwd, vijf jaar later kwam ik ter wereld.'

→ 'Van mijn vader kreeg ik de liefde voor reizen en avontuur mee. Als kind trok ik de natuur in, eerst op mijn kinderfiets, later op mijn racefiets. Ik koerste naar de Ardennen met een goede vriend en toen we daar arriveerden, was ik alweer nieuwsgierig naar nog verdere einders. Op mijn zeventiende liep ik mijn eerste marathon, in Zwolle. Kort daarna startte ik – op boterhammen met pindaas en een minimum aan training – in de befaamde Ironman van Almere. Mijn heilige

vuur brandde op een mengsel van intuïtie, behoefte aan gezelligheid en nieuwsgierigheid. Op een dag vertelde ik mijn vader dat ik wilde weten hoe snel ik naar Spanje zou kunnen fietsen. Hij keek me glazig aan en zei: doe maar, als je dat zo graag wilt. Ik vertrok vol goede moed. In Zuid-Frankrijk streek ik neer op een terras waarvan de eigenaar zo onder de indruk was van mijn onderneming, dat hij me spontaan een gratis maaltijd aanbood. Zes dagen later kwam ik aan op de plaats van bestemming. Toen ik de bergen zag naderen, kreeg ik tranen in mijn ogen.'

→ 'Hier had ik toen ik zeven jaar oud was leren trailrunnen, op mijn sandaaltjes. Hier was mijn Spaanse oma met een sliert kleinkinderen de grotten in getrokken, terwijl ze ons oude legendes vertelde. Als een ware alpinist beklom ik een berg en op 1200 meter

'Ik was 3 jaar toen mijn vader werd gediagnosticeerd met keelkanker, waarschijnlijk als gevolg van zijn werken met gevaarlijke stoffen. Er waren verschillende operaties nodig om de kanker tot stilstand te dwingen, maar daarvoor moesten wel zijn strottenhoofd en stembanden worden verwijderd. Om te kunnen praten moest hij zich de techniek van slokdarmspraak eigen maken. Zijn normale stemgeluid kan ik me niet herinneren, maar zijn gezondheid vond hij terug en dat is wat telt.'

hoogte keek ik recht in het nest van een adelaar. Het dier beschermde op een afschrikwekkende manier zijn jongen, terwijl ik op een richel balanceerde en geen kant op kon. Zulke ervaringen zijn vormend.'

→ 'De ziektegeschiedenis binnen ons gezin bleek niet ten einde. Vijf jaar geleden kreeg mijn jongere broer Armando zomaar last van een kies. Een biopsie wees uit dat hij leed aan *Cancer of Unknown Primary*, oftewel CUP; uitgezaaide kankercellen waarbij geen bron kan worden gedetermineerd. De kanker bleek in een vergevorderd stadium, de chemotherapie sloeg niet aan, het was te laat. Armando verzwakte zienderogen, werd pessimistisch en at niet meer. Maar hij had een enorme hang naar het leven; zelfs toen er vrijwel niets meer van hem over was, knokte hij door. In 2012 is Armando overleden.'

→ 'Mijn verdriet gaf ik terug aan de natuur, want die heeft een louterende werking. In ultralopen, wat ik toen al regelmatig deed, vond ik een manier om verdriet te verwerken. Hoog in de bergen voelde ik dat Armando bij me was; er trok plotseling een tinteling door mijn lijf en de tranen welden hoog op. Er is meer tussen hemel en aarde dan we kunnen waarnemen, besefte ik toen. Tijdens hardloophwedstrijden door de bergen word je enorm geconfronteerd met je eigen sterfelijkheid. Je weet dan: ik ben slechts een vluchtige passant, de bergen zijn eeuwig. De eerste jaren na zijn dood voelde ik Armando's aanwezigheid heel sterk, de laatste tijd neemt het af.'

→ 'In juli ben ik gestart in een trailrun over 170 kilometer in Spaans Baskenland. Het was mijn doel om me te laten sponsoren en geld op te halen voor KWF Kankerbestrijding. Ik heb helaas moeten opgeven na dertien uur hardlopen, maar in oktober zal ik tijdens de marathon van Amsterdam weer mijn best doen om geld in te zamelen. Van beroep ben

ik sportmasseur en een van mijn cliënten is eigenaar van een herenmodezaak in Amsterdam. Hij is bereid me te sponsoren en zo kwam ik op het idee om de Amsterdam Marathon te lopen in een maatkostuum (acties. kwf.nl/pakkendamsterdammara). Normaal draag ik nooit een net pak, maar voor KWF maak ik graag een uitzondering. Ik doe dit uit liefde voor Armando en zijn vele lotgenoten in hun strijd tegen kanker.' ■

